

SANDRA SCHWARTZ

ZOMBIEHUNDEN

Ønd tåge

Illustreret af Lasse B. Weinreich

★ ★
Alvida
★

ZOMBIEHUNDEN 2: OND TÅGE

© 2020 Sandra Schwartz og Forlaget Alvilda, København

Illustrationer © 2020 Lasse B. Weinreich og Forlaget Alvilda, København

Sats: BogGrafisk

Bogen er sat med Minion

Trykt 2020 i Slovenien

1. udgave, 1. oplag

ISBN 978-87-415-0727-9

www.alvilda.dk

www.sandraschwartz.dk

Tågen

Hugo stirrer på dammens modsatte bred, hvor den tykke, grå tåge hvirvler rundt. Bag sig kan han høre Anton og Naja snakke med Ella. Hun og udøde Røde er lige kommet ud af skoven, hvor de har leget med bolden. Bolden med Messis autograf på er beskidt og slidt. Far får et flip, når han ser den. Men det er lige meget, for ... Hugo synker en klump. Han har en grum følelse af at være i fare. I stor fare. Træstammerne bliver mere og mere utydelige, i takt med at den underlige tåge breder sig. Den gamle dame og rottehunden Rex, som han syntes, han så før, kan han slet ikke få øje på nu. Faktisk er han i tvivl om, om han overhovedet så dem.

”Øh, venner, se lige!” råber han. Men det føles som at råbe i vand. Som om hans stemme ingen kraft har.

Anton og Naja reagerer ikke. De bliver bare ved med at tale.

Endnu en brise fejer hen over dammen. Den får overfladen til at kruse og de små hår til at stritte i Hugos nakke.

Bag sig kan han høre Ellas latter og Rødes ivrige gøen. De leger sikkert med bolden igen. Hugo vil vende sig og sige, at de skal skynde sig væk. Men hans muskler er låste.

I stedet tager vinden til, og luften ændrer sig brat fra sommerlun og let til klæbrig og tung. Tågen samler sig endnu mere. Hugo kan ikke længere se bredden på den anden side. Så rejser tågen sig pludselig og ruller tung og tæt ud over vandet. Som en tågetsunami.

Hugo vil løbe, men opdager, at han ikke kan røre sig. Hans krop er lammet. Nogen eller noget holder ham fast. Sveden bryder frem på hans pande. ”Venner?” lykkes det ham at få frem. Han må advare dem. Der er noget galt. Helt galt.

Stadig intet svar.

Hvad laver hans venner? Hvorfor reagerer de ikke? Ser de ikke tågen? Med et anstrengt støn lykkes det ham at dreje hovedet og se over på dem.

Ella, Naja og Anton står omkring Røde, der sidder med bolden i flaben. Naja og Anton har travlt med at undersøge Røde.

Hugo prøver igen at råbe. Ikke en lyd kommer ud af munden på ham. Alligevel bliver han ved.

Med ét reagerer Røde og ser direkte over på ham. Han rejser børster og giver sig til at gø vildt. Først da opdager de andre tågen.

”Hugo,” skriger Ella panisk. Hun vil løbe hen til Hugo. Det vil Røde også.

Instinktivt holder Naja og Anton dem tilbage.

Hugo er lige ved at tude af lettelse. Så mærker han et koldt pust i nakken og stivner. Det føles, som om der står nogen lige bag ham. En hæselatter lyder i hans øre og så nogle hæse ord: ”Glem, Hugo! Glem alt.”

Hugo ser på sin søster og sine venner. ”Løb,” mimer han. ”Løb!” Så omslutter tågen ham i et koldt, vådt favntag. Skoven, dammen, selv jorden under ham bliver til en grå masse. Tågen siver ind under hans tøj. Det kribler og krabler på hans hud. Som 1000 små edderkopper. Hugo åbner munden for at skrigе, men tågen trænger ind i hans næsebor, mund og øjne. Tyk og klæbrig borer den sig ind i hans næse og svælg. En grum smag af råd og fordærvet kød fylder hans mund. Hugo hoster og sprutter. Det føles, som om han er ved at blive kvalt. Tågen trænger længere ind i ham og lægger sig som en dyne over hans sind. En film om alt det, der er sket det seneste døgn, starter i hans hoved:

Den gamle dame ved dammen og hendes rottehund Rex, som Hugo kom til at dræbe med en kæp.

Hugo, der sparkede sin nye bold hen over engen og ud på vejen. Røde, der fulgte efter og blev kørt ihjel af Slagter-Søren.

Anton, der kørte af sted med Røde i sin mors elskede Ellert, Elly.

Rødes ”begravelse” i dammen og efterlysningen af Røde.

Ella, der løb væk på grund af Hugo.

Ella, der fandt Røde.

Udøde Røde.

Tågen.

Nu.

Tågen begynder at æde det hele. Billede for billede går filmen i opløsning. Hugo prøver at holde fast i minderne, men de smutter fra ham. Der bliver gråt, klamt og tåget i hans hoved.

Han må huske ... huske hvad?

Skidt pyt, det var nok ikke vigtigt.

I det samme bliver der taget hårdt fat i Hugos arm. Nogen eller måske rettere *noget* snerrer ved siden af ham. Tågen trækker sig med et hvæs ud af hans sind. Hugo stønner og virrer forvirret med hovedet. Så åbner han øjnene.

En mærkelig dreng

En mager dreng står lige foran ham. Eller Hugo tror, det er en dreng. Han er ikke sikker. For selvom drengen står mindre end en meter fra ham, er det, som om hans ansigt og krop flyder ud i tågen.

”Tag dig sammen, Hugo,” siger drengen og tager fat om Hugos skuldre.

Et øjeblik står hans ansigt helt skarpt, og Hugo gisper. Drengen ser mærkelig ud. Især hans frisure. Det ser ud, som om han har en hjelm af hår på hovedet. Men endnu mere sært er det, at drengen kender Hugos navn. Hugo har aldrig set ham før. Det er han sikker på. Han ville kunne huske ham, så mærkelig som han ser ud.

Drengens ansigt rykker tættere på, og han ser Hugo lige ind i øjnene.

Hugo blinker skræmt. Tågen bølger igen om drengens

ansigt og forvrænger hans træk. Men hans øjne er klare, og blikket skærer sig ind i Hugos bevidsthed. ”Du må ikke glemme. Alt afhænger af dig nu,” siger drengen og rusker i ham. ”Det onde er her, og det vil sprede sig, hvis du ikke sætter en stopper for det.” Der er noget mærkeligt ved hans stemme. Den er ru. Som om den ikke har været brugt længe.

”Hvad?” siger Hugo svagt. Han ved ikke, om han drømmer, eller om han er vågen. Drengens øjne er grønne som smaragder. De minder ham om noget ... Argh! Alt er tåget, og det dunker i hans hoved.

Drengen rusker i ham igen. ”Kæmp imod, Hugo! Kæmp!”

”Men ... men ... jeg forstår ikke ...” klynker Hugo. Det føles, som om hans hoved er ved at eksplodere. Tågen hvirvler rundt om dem. Den trænger sig på. Ligesom vældet af spørgsmål i hans hoved. ”Hvem er du? Hvad mener du med ’det onde’? Og hvad skal jeg gøre?”

Drengen sukker og ser med ét meget trist ud. ”Du giver mig ikke noget valg,” siger han så og går pludselig frem, så Hugo er nødt til at træde nogle skridt tilbage.

Hugo vakler, da jorden under hans fødder bliver blød.

Drengen griber hans hånd, og Hugo genvinder balancen.

Han snapper efter vejret. Knoglerne i hans hånd knager, og det isner hele vejen op gennem hans arm. Drengen er stærk som en okse, og hans hånd er kold som en istap.

”Når du vågner,” siger drengen, ”så find min far. Han kan hjælpe. Og husk, du må under ingen omstændigheder skue hunden på hårene! Fjenden er snu og har mange

forklædninger. Se med hjertet.” Så slipper han Hugos hånd. ”Undskyld,” hvisker han og giver så Hugo et hårdt skub i brystet.

”Argh!” skriger Hugo. Hans arme går som møllevinger, da han falder bagover. Men i stedet for at ramme hård jord, bliver han omsluttet af iskoldt vand.

Drengen har skubbet ham i dammen!

Råddent vand fylder Hugos næse og svælg, da han synker ned i vandet. Han hoster og sprutter og kæmper for at komme op, men vandet gør hans tøj tungt og trækker ham ned i dammens mørke og kolde dyb. Hugo ved ikke, hvad der er op, og hvad der er ned. Hans lunger brænder, og hans krop går i krampe. Han må have luft. Nu! Han suger ind. Vandet fylder ham, og med ét vælder alle minderne frem. Filmen står igen knivskarpt for hans indre blik.

Så bliver alt sort og stille.

